

El tema del mes **2008: Any Rodoreda**
Redacció

Els autors convidats **Mercè Rodoreda: de Plutarq a Francis Bacon**
Mariàngela Vilallonga
Catedràtica de Filologia Llatina de la Universitat de Girona
i membre de l'Institut d'Estudis Catalans

Literatura amb majúscules
Neus Real
Doctora en Filologia Catalana. Prof. del Dept. de Filologia
Catalana de la UAB

Llegir Rodoreda
Carles Miralles
Poeta, catedràtic de Filologia Grega de la UB i membre de
l'IEC

Els textos escollits **L'escriptora catalana més universal**
Cortés, C; Poch, J.; Saludes, A.M.; Pessarrodona, M.;
Arnau, C.; Rodoreda, M.

Obres recomanades **Obres de Mercè Rodoreda**
Redacció

Llibres sobre Mercè Rodoreda
Diversos

Webs
Diversos

La pregunta del mes **La pregunta del mes**
Redacció

En el record **Herbert von Karajan, el director mediàtic**
Xosé Aviñoa
Catedràtic de la Universitat de Barcelona. Dept. d'Història
de l'Art

Arxiu **Diàlegs anteriors**
Redacció

2008: Any Rodoreda

Redacció

Mercè Rodoreda i Gurguí nasqué el 10 d'octubre de 1908 a Sant Gervasi de Cassoles, aviat farà 100 anys. Llavors, Sant Gervasi començava a ser un dels llocs predilectes de les famílies burgeses barcelonines que desitjaven instal·lar-se lluny del tràfec del que ja començava a ser un gran nucli industrial. La Barcelona d'aquells anys, sacsejada per tota mena d'enfrontaments i aldarulls era, malgrat tot, una ciutat orgullosa de si mateixa i plenament conscient de la seva capitalitat. Ufanosa, mostrava al món els seus encants i avenços alhora que maldava per fer sentir arreu la veu del modern però silenciats país que abanderava.

En aquest context va viure els seus primers anys Mercè Rodoreda, marcada gairebé des del bressol pel catalanisme del seu avi i per l'amor per les lletres que professaven els seus pares. Quan va fer els vint anys es casà amb el seu oncle, matrimoni del qual en resultà un fill, l'únic que va arribar a tenir Rodoreda.

Quan esclatà la Guerra Civil ja havia escrit algunes novel·les. Malgrat tot, no publica la seva primera obra (*Aloma*) fins el 1938, descartant la resta dels escrits per considerar-los immadurs. Al servei del Comissariat de Propaganda de la Generalitat durant la guerra, un any abans de publicar *Aloma* Rodoreda ja s'havia separat del seu marit. El 1939 s'exilia a França. Des d'allà es trasllada, anys després, a Suïssa i no tornarà a Catalunya fins el 1972. Viurà a Romanyà de la Selva fins que, víctima d'un càncer, mor a Girona el 13 d'abril de 1983.

Aquest mes doncs, commemorem els 25 anys de la desaparició de l'escriptora catalana més universal. Ho hem volgut fer dedicant-li una edició de *Diàleg* perquè, a més del desig de contribuir a homenatjar Mercè Rodoreda en l'any del seu centenari, amb aquesta dedicatòria volem també encoratjar la memòria, fer més present la seva obra per tornar a tastar-la, per revivre-la com si fos d'ara perquè de fet ho és, encara avui, a 25 anys d'haver-nos dit adéu. Per tot això, dediquem aquesta

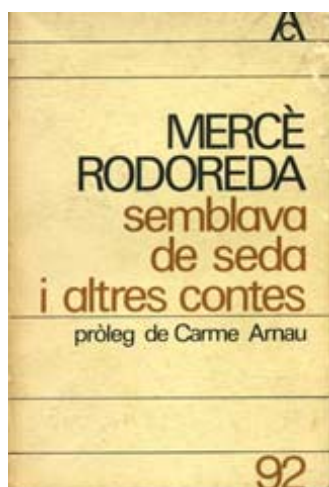

edició a tot el que es dibuixa en cada pàgina dels seus contes i novel·les, a les olors i als perfums, als sorolls, als colors i a les flors, als seus carrers, a les imatges, als miralls, menys a la por que a l'amor, a la mateixa mort, a la Natàlia, a la Cecília, a totes les seves dones, a la Colometa i a la seva guerra. En resum: a tot el que en brolla, amb fina desmesura, fent més gran i universal la nostra literatura.

[\[tornar\]](#)

Mercè Rodoreda: de Plutarc a Francis Bacon

Mariàngela Vilallonga
Catedràtica de Filologia
Llatina de la Universitat de
Girona i membre de
l'Institut d'Estudis Catalans

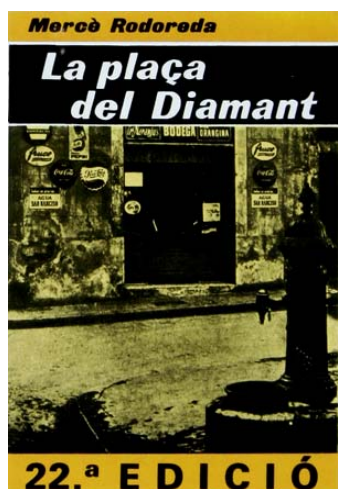

"Paràlisi" és el títol d'una narració de Mercè Rodoreda, que va ser escrita durant la seva estada a Ginebra, entre 1954 i 1972. Forma part del recull *Semblava de seda i altres contes*, publicat per primera vegada l'any 1978. A "Paràlisi" Rodoreda hi inclou múltiples i diverses referències literàries. El conte és encapçalat pels dos darrers versos de la darrera copla de *Les Contrerimes* de Paul-Jean Toulet (1867-1920). Els dos versos, els únics que són identificats per Rodoreda amb el nom del seu autor, fan referència a la mort del poeta Nicolas-Joseph-Laurent Gilbert (1751-1780) que, segons la llegenda, hauria estat produïda per haver-se empassat una clau en un accés de deliri: "Il faut savoir mourir, Faustine, et puis se taire: / mourir comme Gilbert en avalant sa clé." Unes pàgines més enllà, Rodoreda evoca dos versos del sonet "Oraison du soir" d'Arthur Rimbaud (1854-1891): "Je pisse vers les cieux bruns, très haut et très loin, / Avec l'assentiment des grands héliotropes." I, no gaire lluny, Rodoreda fa una citació sobre la rosa, però no pas la tan famosa de Ronsard, sinó la de Théodore Agrippa d'Aubigné (1552-1630), de la seva obra *Les Tragiques*: "une rose d'automne est plus qu'une autre exquise". Ens quedem amb un contemporani de d'Aubigné en una nova citació, poques línies més endavant: Francis Bacon (1561-1626), i l'inici del capítol "Of gardens" de *The essays*: "God, first, planted a garden." El poeta Josep Carner va deixar traduïts al català els *Assaigs* de Bacon, que van ser publicats el 1972. Carner i Rodoreda van mantenir una llarga i interessant correspondència entre els anys 1939 i 1953, els anys de l'exili rodoredià a París. Potser va ser Carner qui li va fer conèixer Bacon? Quasi al final de la mateixa narració, Rodoreda, en aquesta barreja constant de realitat i ficció, de passat i present, ens diu que s'estira al llit "després d'haver agafat un llibre, la demonologia de Plutarc". I en tradueix literalment uns versos sobre l'edat de la cornella, que Guy Souri en el seu treball *La démonologie de Plutarque*, publicat a París l'any 1942, havia traslladat al francès i comentat a bastament. I tot això amanit amb el fons musical de la *Sonata a Kreutzer* de Beethoven, i també de la novel·la homònima de Tolstoi. Res no és sobrer, res no és de debò, en la literatura de Mercè Rodoreda, "perquè la veritat no la diu ningú i a més a més és esmunyedissa".

[[tornar](#)]

Literatura amb majúscules

Neus Real
Doctora en Filologia
Catalana. Prof. del Dept.
de Filologia Catalana de la
UAB

En la història de la literatura catalana hi ha molts noms que brillen amb llum pròpia. Pocs, tanmateix, han traspassat les nostres fronteres amb la força i la contundència de Mercè Rodoreda. I és que la seva obra reuneix aquell conjunt de qualitats que s'identifiquen amb els clàssics —amb la literatura que es manté vigent perquè interessa, interpel·la i fa fruir els públics de llocs, temps, formacions i mirades més diversos. Els textos rodoredians ens parlen de la condició humana sense escatimar-nos-en cap dimensió, i en unes construccions literàries impecables. Fruit d'una profunda consciència artística i d'un altíssim nivell d'autoexigència per part de l'escriptora, que tenia ben presents les lectores i els lectors, aquestes construccions delaten el domini dels seus constituents bàsics: la llengua, la tradició cultural i els mecanismes genèrics. Amb un ofici guanyat a base de treball, experimentació, lectures, experiència i tenacitat, Rodoreda ens ha llegat uns productes que poden arribar-nos més o menys, agradar-nos més o menys, impactar-nos més o menys, però en els quals no es deixa de reconèixer, per poca atenció que s'hi pari, la mà mestra d'una dona compromesa al cent per cent amb la vocació que va convertir en professió i amb una cultura, la catalana, a la qual va voler aportar una obra el màxim de ben feta. Una obra que comptés al seu país, vet aquí el seu objectiu. És indubtable que se'n va sortir. I amb escreix. Costa de destriar, entre les seves novel·les i contes, un sol títol; i hi ha, encara, la poesia, el teatre, la prosa, la literatura infantil, el periodisme, la pintura... En narrativa, Rodoreda va excel·lir en allò de més difícil: trobar el to. El to precís per a cada text dins del seu estil i del seu món, la correlació exacta entre fins, mitjans i resultats. D'aquí la categoria i els èxits rodoredians. *Aloma*, *Vint-i-dos contes*, *La plaça del Diamant*, *El carrer de les Camèlies*, *La meua Cristina i altres contes*, *Jardí vora el mar*, *Mirall trencat*, *Viatges i flors*, *Quanta, quanta guerra*, *La mort i la primavera*, etc., demostren que Mercè Rodoreda va renovar-se i superar-se constantment per oferir el que només pot anomenar-se d'una manera: literatura amb majúscules.

[[tornar](#)]

Llegir Rodoreda

Carles Miralles
Poeta, catedràtic de
Filologia Grega de la UB i
membre de l'IEC

En les seves novel·les, Mercè Rodoreda descriu o conta; de vegades es fa difícil decidir si fa una cosa o l'altra. Va contant, sí, però amb una atenció tota centrada en els detalls, en les coses concretes; tota centrada, sobretot, en les paraules que va triant perquè diguin les coses que, en narrar, senyala o descriu, només al·ludint-hi o fent-hi parada.

Hi ha una mala manera de llegir novel·les (i de parlar-ne, després) que és llegir-les com si només fossin un argument, les històries que hi són contades, i uns personatges que s'hi mouen. Les novel·les són les paraules, l'una rere d'altra, de la primera a l'última, que en constitueixen el text.

Les novel·les són bones o no segons el tracte de qui les ha escrites amb els mots de la seva escriptura. I és per la mena de tractes que hi té Rodoreda que les seves novel·les són tan bones. L'argument i els personatges poden tenir més o menys força (i poden arribar a frustrar una bona escriptura) però la força que tinguin en una novel·la rau en els mots, els ve dels mots. La Colometa no té res d'extraordinari; sí són extraordinaris els mots, del primer al darrer, tots, de la seva novel·la. El tracte de Rodoreda amb les paraules de la seva escriptura, en les seves novel·les d'ençà de 1962, mostra un grau d'intimitat, de calidesa, certament excepcional, i en resulta una precisió, una netedat, obtingudes en el taller de la poesia i el conte, gèneres en què s'havia esmerçat en l'exili de França. La concisió, la condensació de l'escriptura de les seves novel·les, que no cal confondre amb l'espontaneïtat, ha estat apresada en el taller de la poesia, exercida en prosa en els contes i cisellada, entre contar i descriure, en les novel·les. El seu estil ha estat definit planer. La seva escriptura fa de bon llegir però no és planera en el sentit de fàcil, simple, elemental; no és que escrigui com li surt. Si de cas, és planer, el seu estil, com a resultat del control, de l'art i de l'esforç del treball literari.

Si llegim atents als mots, però, com ella hi escrivia, el guany de la lectura augmenta, en copsem més la poesia, la tria i la col·locació de cada paraula, l'efecte que fa el text es concreta.

Alguna novel·la de Rodoreda està entre les millors del segle XX de tot Europa; entre les no tantes que poden ser llegides no limitadament a l'argument i als personatges sinó sobretot atents els llegidors als mots, a cada mot des del començament fins al final. Farem un servei a la literatura i a la llengua si llegim així Rodoreda; correspondrem dignament al servei a la literatura i a la llengua que va fer ella amb la seva escriptura, amb l'entrellat precís dels mots de la seva escriptura, amb l'ordit tan elaborat del text, net i precís, que en resulta.

[tornar]

L'escriptora catalana més universal

Cortés, C; Poch, J.;
Saludes, A.M.;
Pessarrodona, M.; Arnau,
C.; Rodoreda, M.

Són pocs els qui s'atreveixen a qüestionar a Mercè Rodoreda el títol que ostenta, que no és poca cosa. En bona mesura es deu a la quantitat de traduccions existents dels seus contes i novel·les a altres llengües, però sobretot se l'ha guanyat per ser una escriptora intel·ligible, propera i a l'abast de tothom. Com a escriptora, la seva atenció es fixa en els detalls quotidians, en les coses més freqüents i comunes que fan que el lector, sigui qui sigui i vingui d'on vingui, quedi captivat des de la primera plana per un estil suau, serè, i per una narrativa que converteix en mística el que, per a la majoria, passa desapercebut entre els neguits i la rutina diaris.

La seva obra és un món ple de petits móns. I tot i que Rodoreda es manté en tot moment fidel al seu temps, responsable amb la seva història, alhora, no pot evitar desbordar-la per esdevenir atemporal, per consagrar-se universal també pel que fa al moment.

Comencem la selecció d'aquest mes amb un parell de textos que ens permetran enfocar una mica la lectura de Rodoreda, conscients que són molts els llibres dedicats a aquest propòsit i que, per això, qualsevol síntesi o selecció que en triï uns i en desestimi d'altres serà sempre, per més voluntariosa i treballada, del tot incompleta i insuficient. No obstant, hem cregut adients els textos extrets dels llibres de Cortés i de Poch per, en el primer cas, aproximar-nos a la originalitat narrativa de Mercè Rodoreda i, en el segon, prevenir d'un dels perills més evidents quan ens hi apropem ingènuament: identificar l'autora amb les protagonistes dels seus llibres.

- Originalitat narrativa. Carles Cortés

- L'autora i les seves protagonistes. Joaquim Poch

"*Aloma in the city*" és un article d'Anna Maria Saludes sobre *Aloma*, la primera obra publicada per Mercè Rodoreda, que ens ajuda a situar l'obra en el seu context (tant en el personal com en l'històric), i que permet fer-nos una idea dels trets principals que caracteritzen tota l'obra

de Mercè Rodoreda, des de que assoleix la maduresa literària fins al seu darrer escrit.

- *Aloma in the city*. Anna Maria Saludes

Si parlem de referències obligades sobre Rodoreda, no ens poden passar per alt Marta Pessarrodona ni, tampoc, Carme Arnau. El text de Pessarrodona il·lustra molt bé l'interès de Rodoreda pel seu entorn immediat. L'interès per places i carrers on ella mateixa ha constatat que hi ha vida, molta o poca, es manifesta clarament en el text de Pessarrodona sobre el carrer de les Camèlies. El fragment escollit d'Arnau mostra quin paper juga el conte en l'activitat creativa de l'autora, i la seva importància en el conjunt de l'obra rodorediana.

- *El carrer de les camèlies*. Marta Pessarrodona

- *El conte i Rodoreda*. Carme Arnau

A continuació us deixem amb els extractes que hem realitzat d'alguns dels llibres i novel·les més representatius de Rodoreda, alguns d'ells amb un títol lliure que ens hem pres la llibertat de triar en funció de la intenció que perseguíem en cada cas. Hi trobareu coloms, perfums i flors; carrers, dones i angoixes. També guerra i, com no, la mort que, d'una manera o altra, sempre hi és present. Però, per damunt de tot, hi trobareu vida; una vida que s'imposa malgrat les grisors que l'envolten. Vida que, emanant de cada lletra, revesteix d'immortalitat a aquesta catalana que escrivia: Mercè Rodoreda, l'escriptora catalana més universal.

- *L'art d'escriure bé*

- *L'hora més silenciosa en el diari d'un soldat*

- *Dones i diàleg*

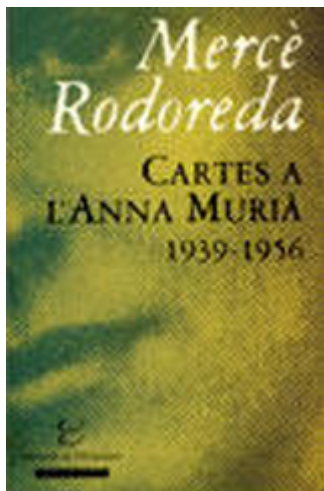
- *La Colometa i els coloms*

- *Olors, neguits i consol*

[[tornar](#)]

Obres de Mercè Rodoreda

Redacció

Mercè Rodoreda
Isabel i Maria

BIBLIOTECA MERCÈ RODOREDADA

MERCÈ RODOREDADA

VINT-I-DOS CONTES

PREMI VÍCTOR CATALÀ 1957

- **Aloma**, Barcelona: Edicions 62, 1997.

- **Cartes a l'Anna Murià (1936-1956)** . Introducció d'Anna Murià. Barcelona: L'Eixample, 1991.

- **El carrer de les camèlies**, Barcelona: Club Editor, 2000.

- **El torrent de les flors**, València: Eliseu Climent, 1993.

- **Isabel i Maria**. Edició a cura de Carme Arnau. València: Eliseu Climent, 1991.

- **Jardí vora el mar**, Barcelona: Club Editor, 2000.

- **La Mort i la primavera**, Barcelona: Institut d'Estudis Catalans / Fundació Mercè Rodoreda, 1997.

- **La plaça del Diamant**, Alzira i Barcelon: Bromera / Club Editor, 2002.

- **Mirall trencat**. Pròleg de l'autora. Barcelona: Club Editor, 2000.

- **Primeres novel·les**. 2 volums. A cura de Roser Porta. Inclou *Sóc una dona honrada?* i *Del que hom no pot fugir* (1r vol.); *Un dia en la vida d'un home* i *Crim* (2n vol.). Barcelona: Institut d'Estudis Catalans / Fundació Mercè Rodoreda, 2002 i 2006.

- **Quanta, quanta guerra**. Pròleg de l'autora. Barcelona: Club Editor, 2000.

- **Semblava de seda i altres contes**, Barcelona: Edicions 62, 1995. - **Un cafè i altres narracions**. A cura de Carme Arnau, amb il·lustracions d'Avel·lí Artís-Gener "Tísner". Barcelona: Institut d'Estudis Catalans / Fundació Mercè Rodoreda, 1999.

- **Una campana de vidre**. Antologia de contes. Barcelona: Edicions 62, 1997.

- ***Vint-i-dos contes***, Barcelona: Selecta / Catalònia, 1989.

- ***Contes de guerra i revolució (1936-1939)*** . Mercè Rodoreda et al. Introducció, selecció i notes de Maria Campillo. Barcelona: Laia, 1982.

[\[tornar\]](#)

Llibres sobre Mercè Rodoreda

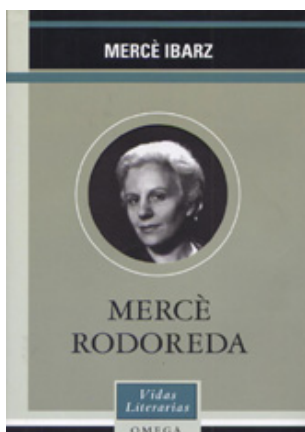
Diversos

- ***Guia de lectura de Mirall trencat***, de Joan Oriol i Giralt. Barcelona: Editorial Andros, 1988.

- ***Introducció a la narrativa de Mercè Rodoreda***, de Carme Arnau. Barcelona: Edicions 62, 1982.

- ***Literatura de dones: una visió del món***, d'Isabel Segura. Barcelona: LaSal, 1988.

- ***Memòria i ficció en l'obra de Mercè Rodoreda***, de Carme Arnau. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans / Fundació Mercè Rodoreda, 2000.

- ***Mercè Rodoreda***, de Mercè Ibarz. Barcelona: Empúries, 1991.

[\[tornar\]](#)

Webs

Diversos

Fundació Rodoreda. Institut d'Estudis Catalans

Fundació Mercè Rodoreda, entitat que va ser constituïda per l'Institut d'Estudis Catalans, hereu de la propietat intel·lectual de l'autora, per acord del Ple del dia 16 de setembre de 1991.

La informació de la web està dividida en dos apartats ben diferenciats: d'una banda informació sobre l'autora i de l'altra sobre la Fundació. En l'apartat de l'autora podreu trobar informació sobre: la biografia, la cronologia, l'obra, les traduccions i una galeria d'imatges. I en l'apartat de la Fundació podreu trobar informació sobre: el patronat, l'espai, la biblioteca, l'arxiu, les publicacions, els premis i els ajuts i les activitats de la Fundació.

Any Rodoreda: 1908-2008

Web commemorativa del centenari del naixement de Mercè Rodoreda. Responsabilitat de la Fundació Mercè Rodoreda (Institut d'Estudis Catalans), la Institució de les Lletres Catalanes i l'Institut Ramon Llull. Els objectius de l'Any Rodoreda són:

- Promoure l'estudi i la difusió universal de la figura i l'obra de Mercè Rodoreda i de la internacionalització de la seva obra, i, a través d'ella, de la llengua i la cultura catalanes.
- Coordinar i difondre les iniciatives de totes les institucions i empreses, nacionals i estrangeres, de manera que permeti de realitzar aquest projecte a través d'edicions, traduccions, conferències, exposicions, representacions teatrals, audiovisuals, etc.

Mercè Rodoreda. Joc de miralls

Exposició interactiva molt completa sobre la vida i obra de l'autora. A càrrec de: Lletra (espai virtual de literatura catalana), la Universitat Oberta de Catalunya, la Institució de les Lletres Catalanes i la Fundació Rodoreda.

Lletres de batalles

Web de l'Edu365 sobre la Guerra Civil, tractant-la a través dels mots, els fets, els noms i els valors que més van preocupar als escriptors catalans d'aquells anys, entre ells Mercè Rodoreda.

Mercè Rodoreda: Esbós biogràfic

Les primeres novel·les de Mercè Rodoreda (1932-1936)

Tesi doctoral de Carles Cortés, de la Universitat d'Alacant. Disponible a la web de la *Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes*.

[[tornar](#)]

La pregunta del mes

Redacció

A quina obra de Mercè Rodoreda pertany aquest fragment?

“Vaig néixer a mitjanit, a la tardor, amb una taca al front no pas més grossa que una llentia. Quan feia enfadar la meva mare, deia, mig girada d’esquena, sembles un Caïn. En Josep tenia una cicatriu a la cuixa esquerra, a la part de dintre, en forma de peix, que feia riure. En Rossend, el fill del drapaire que ens deixava l’ase i el carretó per anar a dur clavells al mercat, tenia la punta del nas vermella i feia riure. En Ramon, el fill del carnisser, tenia les orelles punxegudes i feia riure. Jo, no feia riure gens”.

PISTA: Es publica per primera vegada el 1980.

Si en sabeu la resposta, envieu un correu a l’adreça electrònica del portal (info@terrificabras-filosofia.cat). Entre els missatges rebuts amb la resposta correcta sortejarem, cada mes, un lot de llibres de Josep-Maria Terrificabras.

[\[tornar\]](#)

Herbert von Karajan, el director mediàtic

Xosé Aviñoa
Catedràtic de la Universitat
de Barcelona. Dept.
d'Història de l'Art

enguany s'acompleix el centenari del naixement d'un dels directors més rellevants de la història, Herbert von Karajan (1908-1989) i sembla oportú reflexionar en veu alta sobre la seva aportació musical i el paper d'un dels oficis més joves en la història. La direcció d'orquestra es va independitzar del compositor amb Hans von Bülow (1830-1894), artífex dels èxits de Richard Wagner i creador, junt amb el seu admirat amic del model de director d'orquestra que es desenvoluparia durant el segle XX gràcies a noms com Nikitsch, Toscanini, Furtwängler, Bernstein o Muti, per esmentar-ne només alguns.

L'aportació fonamental de Karajan rau en la visió personal del paper del director com a promotor d'un determinat repertori, en una actitud directorial extravertida i en la promoció de la seva pròpia figura com a líder de masses, herència que encara influeix en la indústria musical.

En efecte, la carrera de Karajan, des de la seva formació artesanal a la consagració en ple domini nazi, -fou un membre voluntariós del Partit Nazi- passant posteriorment per una depuració d'opereta fins a assolir de forma vitalícia la direcció de l'Orquestra Filharmònica de Berlín, va aconseguir que els ideals nacionalsocialistes penetressin en l'Europa moderna sense rebuig. El repertori simfònic alemany va dominar tota la segona meitat del segle XX a través dels seus exemplars enregistraments per la Deutsche Grammophon Gesellschaft –el segell groc de tots conegut- fins a fer-los indispensables en la història de la música.

Va incrementar la indústria musical, va encarir el catxet dels directors, va divinitzar-ne la imatge i va generar un moviment d'adhesió a la música clàssica centrada entorn de la música germànica en detriment dels repertoris perifèrics i de l'inestimable paper de la resta de músics. Únicament la violinista Anne-Sophie Mutter (1963) va treure'n profit i no queda clar que fos únicament professional.

[[tornar](#)]

Diàlegs anteriors

Redacció

Des d'aquí podeu accedir a les edicions anteriors de la revista *Diàleg* en format pdf.

2003

- Octubre: "El diàleg"
- Novembre: "Democràcia, majories i minories"
- Desembre: "Drets Humans"

2004

- Gener: "El temps"
- Febrer: "La invasió de l'Iraq, un any després"
- Març: "Catalunya i Espanya"
- Abril: "Present i futur del llibre en català"
- Maig: "Què és la cultura?"
- Juny: "Europa"
- Juliol: "Oci i Negoci"
- Agost: "Esport i valors"
- Setembre: "L'Onze de Setembre"
- Octubre: "Educació i diversitat cultural"
- Novembre: "Eleccions als Estats Units d'Amèrica"
- Desembre: "Nadal i literatura"

2005

- Gener: "60 anys de l'alliberament dels camps nazis"
- Febrer: "E-desigualtat: la desprotecció tecnològica"
- Març: "Drogues: de la penalització al consum responsable"
- Abril: "Llegir a l'era d'Internet"
- Maig: "Treballar, avui"
- Juny: "La família: un model que cal revisar?"
- Juliol: "Menjar ràpid i consum responsable"
- Agost-setembre: "Turismes"
- Octubre: "EUA: un imperi amb peus de fang?"
- Novembre: "El franquisme, avui"
- Desembre: "Concili Vaticà II, què en queda?"

2006

- Gener: "Terrorisme(s)"
- Febrer: "Civisme"
- Març: "Xoc de civilitzacions?"
- Abril: "Llengua i identitat"
- Maig: "La monarquia a debat"
- Juny: "Objeccions"
- Juliol: "Analitzar la psicoanàlisi"
- Agost-setembre: "5 anys després de l'11-S"
- Octubre: "Mao i la revolució cultural"
- Novembre: "50 anys de televisió"
- Desembre: "El consum(isme)"

2007

- Gener: "El canvi climàtic"
- Febrer: "La cuina catalana"
- Març: "La violència contra les dones"
- Abril: "La comunicació no verbal"
- Maig: "Habitatge, inversió o dret?"
- Juny: "Les universitats, en transformació"
- Juliol: "Frida Kahlo, l'art com a revolta"
- Agost-setembre: "El català i els mitjans de comunicació"
- Octubre: "La cultura catalana i la Fira de Frankfurt"
- Novembre: "Escoltisme, 100 anys"

2008

- Gener: "El conservadorisme actual: cons i neocons"
- Febrer: "El modernisme català. En el centenari del Palau de la Música"
- Març: "1908-2008: La dona treballadora, avui"

[tornar]